

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **My Energy s. r. o.**, se sídlem Na Lánech 764, Litomyšl, zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Ledčická 649/15, Praha 8, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského nám. 125, Pardubice, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 2. 2018, č. j. KrÚ 15153/2018/ODSH/13, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové - pobočky v Pardubicích ze dne 9. 1. 2019, č. j. 52 A 74/2018 - 48,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové - pobočky v Pardubicích ze dne 9. 1. 2019, č. j. 52 A 74/2018 - 48, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Magistrát města Pardubic (dále jen „správní orgán I. stupně“) vydal dne 22. 1. 2018 rozhodnutí, kterým uznal žalobce vinným ze spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném do 30. 6. 2017, a uložil mu pokutu ve výši 2.500 Kč. Uvedeného deliktu se žalobce měl dopustit tím, že jako provozovatel vozidla tovární značky VW, registrační značky 5E5 0925, v rozporu § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Dne 21. 4. 2016 v 14:44 hodin totiž nezjištěný řidič na dálnici D11, v 86. km ve směru jízdy na Hradec Králové překročil nejvyšší dovolenou rychlost 80 km/h stanovenou dopravní značkou mimo obec o 37 km/h.

[2] Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce neodůvodněné (blanketní) odvolání, které žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

[3] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou, ve které namítal nesrozumitelnost výroku rozhodnutí o přestupku a nedostatečnou identifikaci porušení právní povinnosti. Dále tvrdil, že porušení pravidel silničního provozu nebylo zjištěno automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy. Namítal také neexistenci „správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu“. V souvislosti s uloženou sankcí brojil proti neuvedení ustanovení, dle kterého bylo rozhodováno, a nepřihlédnutí k možnosti mimořádného snížení. Uvedl, že nebylo prokázáno umístění dopravní značky 80 km/h, že nebylo jisté, jaké vozidlo bylo měřeno, či že absentovalo upozornění o prováděném úsekovém měření rychlosti. Další žalobní argumentace se vztahovala k protiústavnosti § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu a k nesplnění podmínek k projednání deliktu.

II. Rozsudek krajského soudu

[4] Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba nemůže být důvodná. S odkazem na § 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), poznamenal, že ochrana práv nerozlučně souvisí s ústavními principy a může být poskytnuta pouze tam, kde je pro ni místo. Tak tomu není v případě žalobce, neboť jeho žaloba je za hranicí toho, kam může sahát ochrana jeho subjektivních práv. Jedná se zde totiž o práva toliko tvrzená a zdánlivá.

[5] Po vyhodnocení obsahu správního spisu, tedy průběhu správního řízení a též průběhu soudního řízení, soud konstatoval, že jednání žalobce, případně jeho zmocněnců a zástupců od samotného počátku správního řízení nese znaky ryze účelového postupu, kterým se snaží vyhnout nevyhnutelným a odpovídajícím následkům spojeným s překročením povolené rychlosti pohybu vozidla na pozemní komunikaci. Postup žalobce ve svých důsledcích znamená, že opovrhne pravidly, která jsou stanovena proto, aby pohyb na komunikacích byl bezpečný pro zdraví a život dalších účastníků provozu. Soud upozornil, že nelze jezdit tak, jak se některým jednotlivcům zlíbí a následným sankcím se poté vyhýbat – o to více tím, že sjedná tzv. pojištění proti pokutám.

[6] Soud shrnul okolnosti ze správního spisu, ze kterých dovedl účelovost postupu v dané věci. Žalobce, či přesněji jeho advokát podávající obdobné žaloby opakovaně za velký počet klientů, dle soudu zneužívá systém soudního přezkumu ve správním soudnictví. Ve správním řízení byl v dané věci pasivní, podal pouze neodůvodněné odvolání či odpor a na výzvu k označení řidiče uvedl patrně záměrně nekontaktního cizince. Popsaná praxe je soudu z rozhodovací činnosti velmi dobře známa a je rovněž známa z opakované rozhodovací praxe kasačního soudu. S odkazem na usnesení rozšířeného senátu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 - 71, č. 3577/2017 Sb. NSS, soud uzavřel, že žalobní tvrzení jsou účelová a nevěrohodná. Uvedl, že se jimi nebude „*proto zabývat a plýtvat drahocenný čas na polemiku s účelovými formulacemi zástupce žalobce, který v zastoupení žalobce systémem dopravního práva, respektive pravidly silničního provozu*“

pohrdá. V řízení nevyvstaly žádné rozumné důvody k pochybám o věrohodnosti a úplnosti skutkových zjištění pro posouzení pachatele přestupku a zprostředkovaně též deliktu provozovatele vozidla.“

[7] Vzhledem k tomu, že naprostá většina z typizovaných a účelových žalobních námitek, jež zástupce žalobce pro své mandanty používá, již byla vyřešena či odmítnuta správními soudy, vypořádal se soud toliko namátkově s některými žalobními tvrzeními. Poté uzavřel, že žalobce zůstal pouze v rovině mnohdy nepřiléhavých účelových zpochybnění (též tím, že je uplatnil až před soudem), které v dané věci nemohly vzbudit důvodné pochybnosti o prokázaném protizákonném jednání, které bylo naopak dostatečně podloženo ve správním řízení. Nepřípadnost žalobních námitek je dána též tím, že je provozovateli ukládána sankce za správní delikt, neboť nebyla určena totožnost řidiče, avšak mnohé z námitek se týkají právě jednání neznámého řidiče (místo měření rychlosti, způsob měření), které by z podstaty žalobci jako provozovateli neměly být vůbec známy. Soud navíc není povinen provést dokazování již provedenými důkazy, resp. jejich opakováním za účelem vyvrácení ničím nepodložených hypotéz a spekulací žalobce. K tomu, že různé postupy žalobce mohou být nepochybně kvalifikovány jako zneužití práva, odkázal soud na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2018, č. j. 4 As 113/2018 - 39.

III. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[8] Žalobce (stěžovatel) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. c) a d) s. ř. s. a navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení.

[9] První okruh kasační argumentace se týká nepřezkoumatelnosti rozsudku, kterou stěžovatel spatřuje v nedostatku důvodů rozhodnutí. Obsahem rozsudku je toliko argumentace *ad hominem* směřující proti žalobci, jeho zástupci ve správním řízení, advokátovi a právnické osobě, která hradila soudní poplatek. Napadený rozsudek však nevypořádal jediný žalobní bod, přestože námitky byly srozumitelné, přiměřeně stručné a věcné. Rozhodující senát již musí být Nejvyššímu správnímu soudu známý tím, že místo věcného projednání žaloby se zpravidla věnuje útokům na žalobce, zástupce ve správním řízení a advokáta, místo toho, aby věc střízlivě posoudil a rozhodl. Nejvyššímu správnímu soudu je patrně rovněž zřejmé, že původce takových rozsudků a jejich odůvodnění je předseda senátu JUDr. Jan Dvořák. Z odůvodnění není např. patrné, proč byl dle soudu výrok rozhodnutí formulován řádně, proč nevádí absence odkazů na porušenou právní normu či právní normu, podle které byla ukládána sankce, nebo jak soud uvažil o námitce, dle níž nebylo v řízení prokázáno umístění dopravní značky, atd.

[10] Správní řízení ani řízení o žalobě nebylo ze strany stěžovatele poznamenáno jakýmkoliv postupy zneužívajícími právo. Stěžovatel v žalobě nepřišel s žádnými novotami. Soudu patrně přijde obecně špatné se ve správním či soudním řízení hájit, pokud na obhajobu pohlíží jako na „opovrhování pravidly“ či snahu „vyhnout se nevyhnutelným následkům“. Stěžovatel pravidly silničního provozu nepohrdá, soud neuvedl, z čeho tak vyplývá. Řidič stěžovatelem provozovaného vozidla se přestupku nedopustil, jak je vysvětleno v žalobě. Účelový postup vyvodil krajský soud ze zcela irelevantních

skutečností a jednoznačně tak popřel právo na obhajobu a na soudní ochranu ve smyslu čl. 36 odst. 2 Listiny. Dle stěžovatele soud „zkusil“, zda může neprojednávat (zamítnat) žaloby z důvodu, že byl účastník v řízení zastoupen některou z osob souvisejících s „pojištěním proti pokutám“. Stěžovatel a jeho advokát však mají za to, že žádné takové pojištění neexistuje a neví, kde soud vzal pro takové tvrzení důkazy. V souvislosti s poznámkou soudu o „plýtvání drahocenného času“, uvedl, že náplní práce správního úseku krajského soudu je právě rozhodovat o žalobách, stěžovatel za to ostatně zaplatil soudní poplatek. Tvrzení o údajné pasivitě stěžovatele ve správním řízení nemůže odůvodnit neúspěch v řízení o žalobě. Stěžovatel si vážnost věci uvědomil až po rozhodnutí ve správním řízení, kdy se obrátil s věcí na advokáta.

[11] Druhá část kasačních námitek se vztahuje ke zmatečnosti řízení spočívající v tom, že ve věci rozhodoval vyloučený soudce JUDr. Jan Dvořák. Jeho podjatost spočívá ve způsobu, jakým písemně odůvodnil napadený rozsudek, resp. v jeho nestandardním chování (podjatost ostatních soudců stěžovatel nenamítá, jejich soudcovské rozhodnutí respektuje). Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc byla projednána v jiném složení senátu. Soudce JUDr. Jan Dvořák nedodržel v napadeném rozsudku povinnou úctu k advokátnímu stavu a k zástupci stěžovatele. Zástupce stěžovatele protestuje proti tomu, že by byl znám svými účelovými a obstrukčními praktikami, jakékoliv zobecňování chování advokáta je věcně nesprávné a nedůstojné jakéhokoliv soudu. Zástupce stěžovatele je už neustálými urážkami v rozsudcích JUDr. Jana Dvořáka vůči své osobě znepokojen natolik, že podá na tohoto soudce civilní žalobu na ochranu osobnosti. Zcela nepřijatelná je argumentace, že zástupce stěžovatele zneužívá soudního přezkumu. Výroky soudce JUDr. Dvořáka, že nebude plýtvat drahocenný čas, jsou zcela neakceptovatelné, a nikdo jiný je kromě tohoto soudce a Mgr. Jaroslava Vávry (v jeho samosoudcovských věcech) na úrovni soudů ve správním soudnictví nečiní. Stěžovatel a advokát napadají formulářovost odůvodnění rozsudků. Soudce má povinnost soudit v mezích zákona, nikoliv zpochybňovat vůli zákonodárce ohledně výše sankcí. Stěžovatel shrnul, že z textu rozsudku se podává podjatost osoby, která jej vyhotovila.

[12] Závěrem stěžovatel vyjádřil svůj nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů stěžovatele a jeho advokáta na webu Nejvyššího správního soudu s tím, že trvá na plné anonymizaci rozsudku.

[13] Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že považuje kasační námitky za nedůvodné, a proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost má požadované náležitosti a je projednatelná.

[15] Kasační stížnost je důvodná.

[16] Nejprve se soud zabýval namítanou zmatečností řízení před krajským soudem, kterou stěžovatel spatřoval v tom, že ve věci rozhodoval vyloučený soudce JUDr. Jan

Dvořák. Podjatost tohoto soudce spočívá dle stěžovatele ve způsobu odůvodnění napadeného rozsudku.

[17] V tomto kontextu je třeba uvést, že ve věci rozhodoval tříčlenný senát krajského soudu, a proto je namístě zabývat se možnou podjatostí všech členů tohoto senátu, jako osob podílejících se na tvorbě odůvodnění napadeného rozsudku. Pro účely tohoto posouzení Nejvyšší správní soud vyzval členy rozhodujícího senátu JUDr. Jana Dvořáka, JUDr. Petru Venclovou, Ph.D. a Mgr. Jaroslava Vávru, aby se vyjádřili ke své případné podjatosti ve vztahu ke stěžovateli a jeho právnímu zástupci Mgr. Václavu Voříškovi. Všichni tři členové senátu se vyjádřili v tom smyslu, že se v dané věci necítí být podjatí. JUDr. Jan Dvořák navíc ve svém vyjádření upozornil na způsob jednání a chování Mgr. Václava Voříška u krajského soudu i na to, že námitku zmatečnosti řízení spočívající v jeho podjatosti vznáší v kasačních stížnostech opakovaně (jde o praxi, ke které přistoupil poté, co bylo jeho neustálé vznášení námítky podjatosti v řízení před krajským soudem označeno Nejvyšším správním soudem za „případ zneužití práva“). Kasační námitce zmatečnosti řízení však nikdy nebylo vyhověno. JUDr. Jan Dvořák rovněž upozornil na judikaturu Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu, která již dospěla k závěru o zneužívání práva ze strany subjektů spolupracujících v přestupkovém řízení, které zastupuje Mgr. Václav Voříšek nebo Mgr. Jaroslav Topol.

[18] Nejvyšší správní soud připomíná, že podle § 8 odst. 1 s. ř. s. se za vyloučené z projednávání věci považují soudci, *„jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům je dán důvod pochybovat o jejich nepodjatosti. Vyloučení jsou též soudci, kteří se podíleli na projednávání nebo rozhodování věci u správního orgánu nebo v předchozím soudním řízení. Důvodem k vyloučení soudce nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednáváné věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech.“*

[19] Pokud jde o namítaný důvod podjatosti spočívající ve způsobu odůvodnění rozsudku, v této souvislosti se již Nejvyšší správní soud opakovaně vyjádřil, a to právě k námitkám podjatosti vzneseným Mgr. Václavem Voříškem, nejen proti soudci JUDr. Janu Dvořákovi. Například v usnesení ze dne 31. 5. 2018, č. j. Nao 324/2017 – 58, uvedl, že závěr soudkyně o tom, že soud považuje Mgr. Václava Voříška *„za pouhý další článek v komplexní procesní strategii přestupců využívajících služeb tzv. pojišťoven proti pokutám“*, v kontextu pětistránkového odůvodnění zneužití práva podpořené řadou odkazů na konkrétní soudní řízení, nepředstavuje „útok“ na osobu advokáta, nýbrž pouze popis a hodnocení procesní strategie, kterou jmenovaný advokát při zastupování svých klientů zcela prokazatelně a nikoliv ojediněle volí.

[20] Konkrétně pak v případě soudce JUDr. Jana Dvořáka Nejvyšší správní soud doposud neshledal, že by byl vůči Mgr. Václavu Voříškovi podjatý. Například v usnesení ze dne 30. 11. 2016, č. j. Nao 282/2016 - 92, poukázal na nemožnost spatřovat důvod podjatosti v postupu soudce v řízení o projednáváné věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech (§ 8 odst. 1 *in fine* s. ř. s.). Explicitně se zde vyjádřil i k „pomlouvačnému odůvodnění“ rozsudku a dovodil, že ani tyto skutečnosti nemohou založit nedůvěru v nestrannost jmenovaného soudce. V usnesení ze dne 30. 3. 2017, č. j. Nao 118/2017 – 145, uvedl, že vzhledem k tomu, že Mgr. Václav Voříšek opakovaně činil a stále činí různé kroky vedoucí k maření jednání u soudu (jakož i s ohledem na jistý prvek systematickosti,

který lze v jeho jednání vysledovat), „není překvapivé, že jeho rozličné procesní kroky vnímá předseda senátu JUDr. Jan Dvořák, kterému jsou z úřední činnosti známy, nikoliv jako skutečnou obranu klientů jmenovaného advokáta v konkrétních případech, jež by byla zaměřena na podstatu věci, ale spíše jako účelově vedené jednání sledující „mimoprocenší cíle“ a prodlužující či znesnadňující meritorní rozhodnutí soudu“. Soud proto shrnul, že „kumulace různých stížností na konkrétního soudce (předsedu senátu), poukazování na jeho postup a reakce ohledně obstrukčního jednání zástupce, neprokázaná tvrzení o pomluvách a nepravdách ze strany soudce (předsedy senátu) vůči zástupci a domnělá a nepodložená procesní pochybení soudce (předsedy senátu) v jiných řízeních ani v předmětné věci nejsou v daném případě důvodem pro vyloučení předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka z rozhodování o věci samé“. Uvedené názory poté soud přenesl i do dalších usnesení (viz např. ze dne 6. 11. 2017, č. j. Nao 311/2017 – 28, či ze dne 16. 5. 2017, č. j. Nao 169/2017 – 152).

[21] Nejvyšší správní soud rovněž v žádném případě nepovažoval za důvodnou opakovaně podávanou kasační námitku zmatečnosti řízení před krajským soudem z důvodu, že soudce JUDr. Jan Dvořák rozhodoval ve věci, v níž jako zástupce žalobce vystupoval Mgr. Václav Voříšek (viz např. rozsudky ze dne 14. 12. 2017, č. j. 7 As 316/2017 – 37, ze dne 14. 3. 2019, č. j. 3 As 231/2017 – 49, ze dne 27. 3. 2019, č. j. 2 As 383/2017 – 46, atd.). Rozšířený senát v této souvislosti uvedl, že „[ú]vahám ad hominem se nelze dost dobře vyhnout ani při hodnocení, zda procesní kroky účastníka řízení nebo jeho zástupce nevykazují znaky obstrukcí nebo dokonce zneužití práva, neboť takový závěr je možno učinit zpravidla až s jistou zkušeností s tím, jak taková osoba v jiných správních (a soudněsprávních) řízeních vystupovala“ (viz rozsudek ze dne 18. 12. 2018, č. j. 4 As 113/2018 – 39, č. 3836/2019 Sb. NSS, bod 29, ve kterém potvrdil závěr rozsudku NSS ze dne 27. 7. 2016, č. j. 6 As 106/2016 – 31, bod 8).

[22] Ani v nyní posuzované věci Nejvyšší správní soud neshledal, že by způsob odůvodnění rozsudku založil pochybnosti o nestrannosti JUDr. Jana Dvořáka či dalších členů rozhodujícího senátu krajského soudu. Naopak opět dospěl k závěru, že krajský soud toliko hodnotí procesní taktiky zástupce stěžovatele, resp. s ním spolupracujících osob, a zasazuje je do kontextu projednávaného případu. Nejedná se tedy o negativní vztah soudce (soudců) k samotné osobě Mgr. Václava Voříška, nýbrž o vyjádření výhrad k jeho opakovaným procesním strategiím.

[23] Vyjádření krajského soudu, že „nebude plýtvat drahocenný čas“, je třeba v kontextu celého odůvodnění rozsudku chápat tak, že je zcela neúčelné a nehospodárné, aby správní soudy, jejichž posláním je poskytovat ochranu veřejným subjektivním právům fyzických a právnických osob v široké škále činností orgánů veřejné moci, podrobně vyvracely typizované a účelově uplatněné námitky, jež vedou, spíše než k naplnění smyslu soudní ochrany, k záměrnému vyhýbání se odpovědnosti za porušení pravidel silničního provozu, nebo dokonce k pohrdání těmito pravidly. S tím se přitom Nejvyšší správní soud zcela ztotožňuje, jak již opakovaně judikoval (srov. např. rozsudek ze dne 26. 7. 2018, č. j. 4 As 159/2013 – 37, bod 13, či ze dne 18. 9. 2018, č. j. 7 As 293/2018 – 19, bod 20). Pochybnosti o nepodjatosti nevzbuzuje ani úvaha krajského soudu ohledně potřeby zákonného zakotvení vyšších pokut za porušení pravidel silničního provozu, které odrážejí zkušenosti krajského soudu z bohaté rozhodovací praxe v této oblasti i zkušenosti s procesními

taktikami pachatelů přestupků zastoupených Mgr. Václavem Voříškem nebo s ním spolupracujícími osobami.

[24] Námitka zmatečnosti řízení před krajským soudem tedy není důvodná, neboť soud neshledal, že by byl některý ze členů senátu krajského soudu, kteří rozhodovali v dané věci a podíleli se na odůvodnění rozsudku, vyloučeni pro svou podjatost.

[25] Dále se soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku, ke které musí přihlídnout i bez námítky (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

[26] Z judikatury vyplývá, že není-li z odůvodnění napadeného rozsudku zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, je nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá (viz např. rozsudek NSS ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS). Na určitou námitku lze nicméně reagovat i (např.) tak, že soud v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí (srov. nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; či rozsudky NSS ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41).

[27] Krajský soud v napadeném rozsudku upozornil na skutečnost, že stěžovatel byl v průběhu správního řízení pasivní, resp. podal neodůvodněné (blanketní) odvolání, a argumenty na svou obhajobu uvedl až v žalobě. Žalobní námitky však byly dle soudu zcela účelové a nemohly relevantně zpochybnit skutkový stav zjištěný správními orgány. Krajský soud při hodnocení věci vycházel z usnesení rozšířeného senátu č. j. 10 As 24/2015 - 71, podle kterého: *„Skutečnost, že obviněný z přestupku byl v řízení před správními orgány zčásti či zcela pasivní, automaticky neznamená, že jeho tvrzení zpochybňující zjištěný skutkový a právní stav a jim odpovídající důkazní návrhy, které jako žalobce poprvé uplatnil až v řízení před krajským soudem, jsou bez dalšího nepřijatelné. Žalobní tvrzení či důkazní návrhy krajský soud nemůže odmítnout jako opožděné nebo účelové jen proto, že je obviněný z přestupku neuplatnil, ač tak učinit mohl, v řízení před správními orgány. Krajský soud však na základě skutkového a právního stavu věci, který je povinen v mezích žalobních bodů přezkoumat, může tato žalobní tvrzení shledat irelevantními nebo nevěrohodnými a důkazní návrhy k jejich prokázání odmítnout jako nadbytečné. Tyto své závěry musí krajský soud náležitě odůvodnit. V rámci přezkumu napadeného rozhodnutí je krajský soud povinen zkoumat, zda správní orgány bez ohledu na způsob obhajoby obviněného v řízení o přestupku dostaly své povinnosti zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu).“* Lze připomenout, že obdobně v rozsudku ze dne 6. 1. 2016, č. j. 2 As 217/2015 - 47, Nejvyšší správní soud konstatoval, že možný úspěch námitek vznesených až v řízení před správním soudem závisí především na tom, zda správní orgány opatří takovou sadu důkazů, *„jež s ohledem na povahu věci sama o sobě s dostatečnou přesvědčivostí vede k závěru“*, že obviněný přestupek (správní delikt) skutečně spáchal, a tyto důkazy nebudou v řízení před soudem

věrohodně zpochybněny. Pokud nejsou skutková zjištění správního orgánu dostatečná (úplná), stačí v navazujícím řízení o žalobě předeštit jinou možnou variantu skutkového děje.

[28] Krajský soud byl tedy povinen přezkoumat, zda správní orgány dostaly své povinnosti stanovené v § 3 a § 50 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, a vycházely při rozhodování o správním deliktu ze skutkových zjištění, o nichž nejsou důvodné pochybnosti, resp. jestli tato zjištění mají dostatečnou oporu v provedeném dokazování, jež se odráží ve spisovém materiálu. Krajský soud však k této otázce toliko konstatoval, že nevyvstaly žádné rozumné důvody k pochybám o věrohodnosti a úplnosti skutkových zjištění pro posouzení pachatele přestupku a zprostředkovaně též deliktu provozovatele vozidla. Neuvedl přitom žádné úvahy, které ho vedly k závěru o úplnosti a přesvědčivosti skutkových zjištění. Z odůvodnění rozsudku není patrné, z jakých podkladů založených ve spise bez důvodných pochybností vyplývá, že k vytýkanému protiprávnímu jednání skutečně došlo. Pokud tedy soud nepostavil najisto, že skutková zjištění správních orgánů jsou dostatečná, nelze považovat za náležitě odůvodněný ani jeho závěr, že žalobní námitky zpochybňující tato zjištění nemohly být důvodné. Krajský soud nicméně správně zdůraznil, že v posuzované věci se jednalo o správní delikt provozovatele vozidla (§ 125f odst. 1 zákona o silničním provozu), a proto námitky týkající se jednání nezjištěného řidiče, jež by stěžovateli z povahy věci neměly být vůbec známy, lze považovat za nepřipadné. Skutková zjištění ohledně objektivní stránky správního deliktu však mohla zpochybnit např. námitka spočívající v nečitelnosti registrační značky vozidla, kterou krajský soud nijak konkrétně nevyvrátil.

[29] Dále soud poznamenává, že zákonnost a přezkoumatelnost rozhodnutí o správním deliktu nelze dovodit pouze z tvrzeného účelového či obstrukčního postupu stěžovatele, resp. jeho zástupců, ve správním řízení, nebo ze skutečnosti, že měl stěžovatel sjednáno pojištění proti pokutám. Nejvyššímu správnímu soudu jsou sice osoby, které zastupují účastníky řízení disponující „pojištěním proti pokutám“, stejně jako jejich opakované obstrukční praktiky a uplatňování tzv. typizovaných námitek, z úřední činnosti rovněž známy (jak již uvedl výše), sama tato skutečnost však nemůže *a priori* vést k závěru o nedůvodnosti jimi uplatňovaných námitek. „Pojištění proti pokutám“ je dle judikatury možné podle okolností konkrétního případu hodnotit toliko jako přítěžující okolnost, pokud z toho lze usuzovat na negativní vztah pachatele přestupku k dodržování pravidel silničního provozu (viz např. rozsudek NSS ze dne 15. 12. 2017, č. j. 4 As 199/2017 – 30).

[30] Krajskému soudu je možno přisvědčit, že Nejvyšší správní soud již ve své rozhodovací praxi kvalifikoval určité postupy zástupce žalobce (či s ním spolupracujících osob) jako zneužití práva, které není hodno právní ochrany (viz např. rozsudek rozšířeného senátu č. j. 4 As 113/2018 – 39, rozsudek ze dne 2. 8. 2018, č. j. 6 As 125/2018 – 32). Na druhou stranu však v řadě jiných věcí dal Nejvyšší správní soud žalobcům zastoupeným Mgr. Václavem Voříškem (resp. žalobcům pravděpodobně „pojištěným proti pokutám“) za pravdu a uznal jejich námitky jako důvodné bez ohledu na to, zda jejich postup ve správním řízení vykazoval znaky účelovosti (viz např. rozsudky ze dne 10. 4. 2019, č. j. 1 As 406/2018 – 34, ze dne 4. 4. 2019, č. j. 1 As 476/2018 – 32, a mnohé další). Soud tedy musí vždy na základě okolností daného případu náležitě vysvětlit, jak určitá praktika stěžovatele (jeho zástupce) naplňuje znaky zneužití práva. To však

v posuzované věci krajský soud neučinil. Skutečnost, že se v některých případech zástupce stěžovatele ke zneužití práva uchyluje, nemůže sama o sobě znamenat, že tomu tak bylo i v nyní posuzované věci.

[31] Nejvyšší správní soud tedy shledal napadený rozsudek nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů rozhodnutí. Krajský soud se dostatečně nevypořádal s žalobními námitkami (dle svých slov se jimi zabýval pouze namátkově), ani nevysvětlil, proč má za to, že skutková zjištění správních orgánů jsou natolik úplná a dostatečná, že je námitky stěžovatele nemohou věrohodně zpochybnit.

[32] V dalším řízení tedy krajský soud posoudí, zda ze spisové dokumentace bez důvodných pochyb vyplývá, že skutečně došlo k naplnění objektivní stránky správního deliktu stěžovatele jako provozovatele vozidla. Pokud dospěje k závěru, že správní orgány shromáždily dostatek podkladů pro rozhodnutí o správním deliktu, bude se dále zabývat tím, jestli žalobní námitky mohly shromážděné důkazy relevantně zpochybnit. V mezích žalobních bodů také posoudí, jestli napadená správní rozhodnutí splňují kritéria zákonnosti a přezkoumatelnosti. Své závěry odůvodní tak, aby jeho rozhodnutí dostalo kritériím přezkoumatelnosti rozsudku. Při tom je třeba mít na paměti, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, a to tím spíše, pokud se jedná o zjevně zcela účelové či tzv. typizované námitky. Jeho úkolem však je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 - 19). Postačí tedy, pokud stručně uvede, proč považuje námitky za účelové či typizované (případně odkáže na judikaturu, která obdobnou námitku shledala zjevně nedůvodnou), nebo uvede argumentaci, z níž bude zřejmé, že stěžovatelova tvrzení nejsou důvodná.

[33] Pokud jde o nesouhlas stěžovatele a jeho advokáta s vyvěšením jejich osobních údajů na internet, Nejvyšší správní soud již opakovaně vyslovil, že způsob, jakým soud standardně zveřejňuje anonymizované verze rozhodnutí na svých webových stránkách, neporušuje právo na ochranu osobních údajů či soukromí stěžovatele ani advokáta Mgr. Václava Voříška (viz např. rozsudky ze dne 28. 11. 2018, č. j. 8 As 64/2018 - 44, ze dne 17. 1. 2019, č. j. 10 As 321/2017 - 38, či ze dne 31. 5. 2012, č. j. 9 As 5/2012 - 29).

V. Závěr a náklady řízení

[34] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, a proto jej dle § 110 odstavce 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. V něm je vázán právním názorem vysloveným v tomto rozhodnutí.

[35] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odstavec 3 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. srpna 2019

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu